

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Typ posudku: posudek oponenta

Autor práce: Filip Šanc

Název práce: Rozhodování ve veřejné politice na příkladu zahraničních vojenských misí ČR

Autor posudku: PhDr. Libor Stejskal

Při hodnocení diplomové práce postupuji podle následujících hledisek:

1) Věcný přínos práce a její přidaná hodnota

Zvolené téma považuji za velmi přínosné především z toho důvodu, že otázka vysílání vojsk AČR do zahraničních misí je téměř univerzálně pojímána jako otázka politické ideologie a hodnot s nutností výrazné osobní preference. Je to tedy téma zpolitizované, ideologizované a polarizující více než je užitečné a nutné. Práce je užitečná hodnotově neutrálním, neideologickým až technicistním přístupem. Jedná se skutečně o analýzu, nikoli o – mezi studenty – obvyklý politický esej o tom, jak je dobré posílat vojáky do krizových oblastí současného světa.

Přidanou hodnotu by výrazně zvýšilo protažení zkoumané problematiky do méně nedávné minulosti. Vzhledem k dokončení práce roku 2011 bylo možné zpracovat i rozhodování v letech 2009, 2010 a možná i 2011. Velmi přínosná by byla i sonda (nic víc) do průběhu vyjednávání a schvalování misí v některé vhodné zemi NATO či EU.

2) Stanovení výzkumných otázek a jejich zodpovězení

Výzkumné otázky jsou jednoduché, ale funkční. Celková ambice práce mohla být ještě poněkud širší – např. mohla více hodnotit racionalitu argumentů v politickém sporu roku 2008/2009. Jednotlivým výzkumným otázkám není přiřazena zjevně označená odpověď (otázka č. 1 – odpověď na otázku č. 1), ale v závěrečných částech práce jsou všechny otázky zodpovězeny.

3) Strukturace práce

Po přečtení práce a pohledu na obsah lze konstatovat, že logika řazení částí je zřejmá. Po představení použité teoretické perspektivy (kap. 4) následuje historicko-materiální popis vývoje dotyčné problematiky (kapitoly 5, 6, 7, 8, 9) a konfrontace, resp. hodnocení (kap. 10, 11, částečně 9 a určitě i shrnutí kapitol předchozích). Určitě by bylo možné provést nějakou variaci řazení některých pasáží či jejich „scucnutí“ do kratších celků, ale autorův přístup je plně funkční.

4) Věcná správnost a přesvědčivost argumentace

Celkově chybí posouzení některých výrazných argumentů v politické diskusi, přestože jsou citovány. Např. ze schvalování na rok 2009 to byly argumenty vládních poslanců o hrozícím ohrožení vojáků při rychlém stahování – analytik by měl mít ambici se na tato a podobná tvrzení z jedné i druhé strany podívat kriticky a dát je do kontextu! Konkrétně zde se jednalo o naprostý logický nesmysl (den v procesu stahování není o nic nebezpečnější než den při operačním působení), ale hrál vážnou roli ve veřejném obrazu kauzy, a dlouhodobě prohloubil možnost argumentovat i velmi hloupě a bez náležité odezvy.

Str. 52: v roce 2009 určitě nebylo navrhováno přesunout administraci projektů PRT z MZV na MO,

leda zcela bez vědomí MZV.

Str. 64: radiolokátor Arthur v žádném případě není nekompatibilní se systémy NATO – je to dílčí prvek, specifickými SW doplňky plně zaměnitelný za jiné systémy, a navíc je běžně používán v armádách NATO.

5) Propracování a aplikace teoretických východisek a přístupů

Použitý teoretický přístup – tedy pohled na proces projednávání a schvalování vysílání vojsk ČR do zahraničních operací optikou základních prvků historického institucionalismu, konkrétně aktérů, kontextu a pravidel – je velmi jednoduchý, pochopitelný a funkční.

V tomto smyslu práci řadím do proudu jakéhosi neo-akademismu, který za každou cenu nechce být „vyprávěním“, byť zajímavým a objevným, ale místo toho touží provést analýzu, byť jakkoli jednoduchou, dílčí a třeba i neobjevnou.

Samotné zjištění, že role aktérů je relativně slabá oproti kontextu (tradice věrnosti NATO a USA) a pravidlům (hlasování 101 : 99) vypadá zajímavě a ne úplně banálně. Je ale otázkou, jestli právě existující tradice (jako instituce) není v hloubi výsledkem práce velmi silných aktérů, kteří jsou z nějakých důvodů dlouhodobě velmi úspěšní – až to vypadá, že jde prostě o konsenzuální a vlastně milou tradici.

6) Metodologický přístup a aplikace jednotlivých metod

Metodika DP je v zásadě jednoduchá a účelná. Použití dotazníkového šetření je problematické vzhledem k realistickému předpokladu návratnosti. To je potvrzeno – ze 40 oslovených se vrátilo 7 dotazníků. Metoda polostrukturovaného rozhovoru je rovněž vhodná. Samotný postup historického popisu jednání a schvalování o vysílání vojsk a jeho konfrontace s prvky teorie historického institucionalismu je proveden korektně a srozumitelně.

7) Využití literatury a dat

Literatury k problematice Afghánistánu a vojenské přítomnosti Západu, NATO a ČR jsou tuny, ale autor naštěstí zvolil téma tak, že se jí prakticky mohl vyhnout a použít jen základní a snadno dostupná fakta. Jádrem tak zůstává kontinuální záznam o jednání Parlamentu ČR, který je základním zdrojem informací. Toto zúžení, přestože muselo být velmi pracné, je plně funkční.

8) Stylistika a formální zpracování (citace, grafická úprava atd.)

V této oblasti neshledávám žádné podstatné nedostatky – a to jsem na stylistiku, pravopis a důslednost práce s aparátem mimořádně citlivý. Opravdu marginálním detailem je nejednotné psaní názvů věcí (DINGO, tatra). V současném kontextu je tato práce po formální stránce nadprůměrná.

**Z výše uvedených důvodů doporučuji práci přijmout k obhajobě
a hodnotit ji známkou „1“.**

Datum: 24. 1. 2012

Podpis: